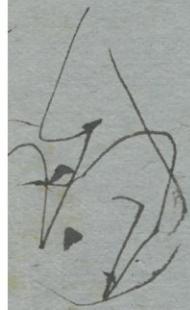

MARCEL VASILESCU

FĂRÂME DE OGINDĂ

Editura — „DOBROGEA JUNĂ“ — Constanța

PREFATĂ

Poeziile acestei culegeri desvăluiesc un suflet vibrător la cele mai delicate impresiuni și un talent isbutind să redea numeroțele cele mai fine :

*Tristețea 'n cimitirul mut
O cântă clopotul cuminte
Si-o poartă lin printre morminte
Zefirul dulce, nevăzut“.*

(CIMITIRUL)

Imagina lui Marcel Vasilescu e spontană și îndrăzneață :

*„E toamnă cu adevărat :
O zi cu vânt și soare.
Copacii, azi, și-au aruncat
Coroana la picioare“.*

(E TOAMNĂ)

Ceeace dcvedește darul de a trăi intens în închipuire stăriile sufletești, sunt trecerile pe nesimțite dela iubire la ură, dela acestea la zugrăvirea cadrului, o seamă de sentimente opuse unindu-le într'o sinteză armonioasă.

Așa cum este scrisă, la vîrsta de 17 ani, cu această concepție poetică a fericirii care se ivește într'un suflet îngururat de durerea înfrângerii, investită în imagini, care curg în verăuri de o caldă muzicalitate, alcătuind o simfonie luminoasă și stranie, poema „Stânca destăinuirilor“ poartă semnul genialității creațoare.

Marcel Vasilescu este un talent scânteitor, isbucnit de timpuriu, ca și acela al lui Iașdeu.

Un suflet întellegător, d-l Constantin Sarry, cu dragoste de adevărat părinte, îi tipărește poezile

De undeva, din cer, umbrele de aur ale poețiilor binecuvântează această îmbrățișare simbolică dintre bunătate și creație.

GRIGORE SĂLCEANU

STÂNCĂ DESTĂINUIRILOR

(POVESTE TRISTĂ)

MOTTO: O, povești, povești... Lumea toată este
o poveste, că ce-a fost odată ca niciodată
o fi fost ca și astăzi, și ce este astăzi,
va fi odată ca niciodată...

B. DELAVRANCEA

I.

Plutind în falduri de jăratec, departe'n asfințitul firii,
Domol aluneca pe boltă bâtrânul zeu al nesfârșirii:
Gigant de nesecate flăcări ce'neacă slava în lumină,
Bâtrân ce moare să se nască în sânul altei lumi de tină...
Să chipul său — isvor de viață — își mistuia în zări privirea,
Însângerând înmărmuritul azur... Din ceruri plăsmuirea,
Imbelșugata plăsmuire de-aprinsă purpură și de-aur
Ce scânteia'n desmăț de nouri, părea un necurmat tezaur...
Iar peste culmile spumoase ale neastămpăratei mări
— Părând o punte 'ntre abisuri, un joc de sfinte scăpărări —
Se revârsa în fălfăire sâlbăticia bărbii sale...
...Era în totul desfătare... Din fruntea țărmului în poale,
Din răsărit în asințire, sglobiul glas de păsărele
Se îmbina cu svonul apei... Dar, ce minune de inele
Își flutură pe mal mândrețea? Ce cânt porni să-și toarne vraja
În tălmăciri de vis tomnatec?... Cătând să despletească mreaja
Moșneagului pescar, Illeana își scutura în vânt cosița
Să-și mlădia pe buze dorul... și tot privindu-și copilița,
Tătâne-său uita ninsoarea de ani ce-l năpădea în spate,
Căci hoinărea și el cu gândul prin vremile înmormântate...
Să bietul lui bordei de trestii, în pragul căruia talazul
Își șopăie sfîlnic taina, îi aducea din plin pervazul
Tot farmecul acelor clipe... Să'ncapă farmecu-unei toamne
În patru colțuri de colibă!... O, fericiti săracii, Doamne!...

II.

„In zare scăpătase zeul... Din măreția-i nu rămase
 Decât un pumn de raze roșii... Si-a serii vânătă mătase
 Păru c'adoarme'ntreaga fire; când, de odată'n depărtare
 Tășnira tunete de țobă și unduiri de buciumare,
 Cutremurând, din tălpi în creștet, îndoliatele văzduhuri...
 Credeai întâiu că e un falnic alaiu de necurate duhuri...
 Dar sus, pe țarm, crescă aevea ca din pământ, o umbră sură
 Si'n urma ei — păsind agale — trei șiruri de năluci crescură...
 „Se'napoiau, înfrânti în luptă de crudul Negură-'mpărat,
 Oștenii Tânărului Graur... Din cinci mii câți au fost plecat,
 Se'napoiau abia trei sute... Mișeii și tu întotdeauna
 Să se strecoare spre isbândă, când văd în preajmă-le furtuna;
 Si Negură-a știut, mișelul!.. Si bolta, ca un câmp de iniști,
 Încet, încet, le ferecase pribegii pași în grele liniști.
 Ce trist călcau, prin însorare, pe colbuita cărăruie!
 — Păreau un lan de mute umbre, clătit de-o adiere șuie.
 Ce istoviți erau de cale și de atâtă înjosire!
 In ochi și'n fruntea lor plecată le-ai fi citit dintr'o privire
 Tot sbuciumul din suflet... Unde se năruiseră de-apururi
 Si cântecul și veselia, ce se'nălțau printre azururi
 Altdat?... Si Graur — împăratul, mergând 'naintea lor, prin nouri
 De gânduri rătăcea cu mintea, căci în auzu-i lungi ecouri
 Din luptă-și plăsmuiră cuiburi... — „Mă mir că marea nu mă'nghite
 „Si cerul nu țmi stinge facla viileții mele amăgite!...”
 — Gândeau în sine —

„Ah, Părinte, dece alesu-m'ai pe mine
 „Să port osînda-atâtor semenii? să duc sub gene doar rușine,
 „In piept amară suferință și'n cuget aspră remușcare?...
 „...Nu, nu, pe Negură păgânul nu Tu l-ai îndemnat s'omoare
 „Oștirea-mi de martiri!... Nu, Doamne! Nu Tu ai deșteptat din hău
 „Mânia fulgerelor noptii, nici peste oastea-mi suflul Tânăr
 „A prins să îndărjească vântul, nici nu ai scormonit albastra
 „Smintenie de valuri! Doamne, ai vrut să'ncerci credința noastră!
 „Si ca să-ți dovedim credința — săntem trei sute — dar de azi
 „Noi plămădi-vom: Răzbunarea!“ ...Si tresărindu-i pe grumaz
 „Suvîtele de păr ca smoala, svârli din ochi cu nepăsare
 De sus, spre larguri, uitătura, și stând o clipă'n nemîșcare,
 O țintui către Ileana și ascultă vrăjitu-i cânt.
 Apoi porni... Tot mai aproape, tăcut ca un măreț morțmânt,
 Se zugrăvea pe pânza serii castelul...“

III.

Dis de dimineată,

Cerdacurile învechite, ce clocoteau cândva de viață,
 Pustiu și tare răsunară sub pașii Tânărului Graur.
 Și poarta, prinsă'n balamale cu țintele muiate'n aur,
 Când se dădu greoiu în lături, el răsări pe scări: un munte
 Cu piscu'nourat de gânduri, ursit furtunile să'nfrunte...
 Și coboră.. în sold cu spada, înveșmântat în negre strai,
 Pe umăr spânzurându-i manta, ce'n valuri sta să se îndoie...
 Se afundă prin umbra rară din părăsita lui grădină...
 Apoi, ieși pe poleiala nisipului de-arginturi plină
 Și se tot duse'n lung de maluri... In cale întâlni neveste,
 Copii vioi și moși în tâlcuri cuvântători... Iar peste creste
 În frământări de spumă frânte, văzu în lotci näeri cântând...
 ...Mergea, mergea spre nicăierea, lipsit de vrere și de gând...
 Însă, pierduta lui privire se poticni uimită'n loc ;
 ...Visa vr'un vis fericie, oare ?... Ce zână'n pletele-i de foc
 Cerca să oglindească slava ?... Crăiasa mărilor să fie ?...
 Și, pe furiș, păși 'ntr'acolo... Crăiasa, 'naltă și sglobie,
 Cum sta eu spatele spre dânsul, se 'ntoarse... O, minunăție !
 Voi, ceruri, v'ati turnat azurul în ochii ei adânci ca zarea ?
 Voi, stele, — ați nins polenul vostru în păr'u-i moale ? Tu, vâltoarea
 Dorințelor, tu împietrit-ai pe buze dulcea ei zâmbire ?...
 ...Grăi 'mpăratul : — „Bună vremea, Domniță. Sânt în pribegire
 „Pe-acest meleag... Nu vrei să-mi dăruï știința ta drept călăuză ?”
 — „Ba vreau !“ șopti sfios crăiasa...

IV.

...Fierbea'n amiezi, fierbea ca'n spuză

Lumina soarelui de toamnă... Părea că se aprinde totul...
 Cu palma pe mânerul spadei, în mantă îngropându-și cotul,
 Venea, alături de domnița cu roș ilic și albă iie,
 Voinicul Graur... Și de-o dată, în prisosiri de veselie,
 El o 'ntrebă, strângându-i mâna : — „Copilă, spune-mi, cum te cheamă ?”
 — „Să-ți spun ?... Ei bine-ți spun : Ileana”. — Așa ? atunci, de bună seamă
 „Că nu te superl dacă de-astăzi îți spun Ileana Cosânzeana !...”
 Și râseră cu hohot... Fata, când ridică a lene geana,
 Rămase locului o clipă, abia 'ndrăznind să îl întrebe !
 — „Frumos e-aici !... Urcăm o stâncă ?” Și'n față lor, ca niște ghebe,
 Ca niște uriașe ghebe ce cată spre necunoscuturi,
 Se 'ncovoiau prin culmi de apă, bâtrâne stânci, știrbite luturi...
 — „Eu pașii călăuzei mele urmez !“ răspunse Graur, iute

Suind pe bolovani... și stâンca, cu poalele în mușchi țesute,
Cu coastele'n argint scăldate, le 'ngădui sălășuire...

V.

De-ai fi trecut din întâmplare pe-a malurilor șerpui,
Ai fi zărit în sus, pe buza genunii — albastre, două chipuri...
Și de-ai fi ascultat talazul cum fâșie peste nisipuri,
Un dulce pârălaş de triluri ți-ar fi 'ncântat atunci auzul...
Seninul se îmbrăcase leneș în văl mai roș decât cărmuzul
Și înoda 'ntr'un ghem, pe zare, sfârșitul zilei... De pe stâncă,
Ileana, incetând din cântu-i, cutreera cu ochii încă
Divina sărbătoare-a firii... Și Graur bland îi răsfira
Cârlionțatul păr de aur... și mâna ei ședea 'ntr'a sa...
— „Vezi cum alunecă departe o pânză albă ca un fulg ?
„Auzi cum pescăruși de-asupra din pace glăsuire smulg ?
„O, iată cum își varsă vraja îmbujoratul soare... lată
„Cum se preschimbă'n fel și chipuri fugara nourilor ceată...
„Și în adânc ce mici ne-arătă oglinda legănamei ape !
„...Când vine valul printre pietre, sub talpa stâncilor să sape,
„Ce-aproape pare : Doar o mână să 'ntinzi și ți-o desfeșî în spuma-i...
„Dar când se 'ntoarce — supt de vlagă — el lasă'n urmă vuiet numai,
„Ușor suspin de desnădejde... Și Graur bland îi răsfira
Cârlionțatul păr de aur... și mâna ei ședea 'ntr'a sa...
— „Aș vrea să 'nmărmurească totul... Să stea aşa o vesnicie...
„Iar eu — pe veci surâzătoare, de mine nimeni să nu știe —
„Să-mi piromesc, în sir de veacuri, pe muchia asta fericirea...
„Ce vis înfiripa-s'ar, dacă în pântecu-i nemărginirea
„N'ar zămisli furtuni și viscoli... Căci soarelui atunci îi cade
„Cununa de-aurite raze ; în dans, zănamece naiade
„Răstoarnă luntrile ; prin neguri se svârcolească țâșniri de foc
„Si vântul desmorăște mareea... Și Graur nu-și afla deloc
Astămpăr... Parcă'n zări — călare — vedea pe Negură — 'mpăratul...
In preajmă-i sulite și coifuri și flamuri... Prin nisip de-alatul
Deserțului, morman de stârvuri... Și 'nvâlmășindu-se în aer,
Năvala de-arzătoare bice lovea prin chiote și vaer...
— „Dece-mi ascunzi”, zâmbi Ileana „dece-mi ascunzi străinu-ți nume ?”...
Dar el răcni, sfârșit de chinul ce începuse să-l sugrume :
— „Taci, Cosânzeana, taci !... și-alt' dată nu mai vorbi de vânt, de neguri.
„Iar mie zi-mi oricum de-acuma... nu-mi pasă !” .. Astfel, din întreguri
Se rupse tot păienjenișul de farmec sfânt, urzit sub soare
De-un împărat frumos și Tânăr și de-o copilă visătoare...
Când coborâră în tăcere pe lespezile mari de piatră,

— El trist și ea nedumirită — mai pâlpâia'n cereasca vatră
Doar o fărâmă de jăratec... Si se pierjură'n pâcla serii...

VI.

De-atunci s'au înălțat din tărñă zori după zori în răsărit ;
Ş'amurg după amurg, prin sânge, în fund de mări s'a prăvălit...
iar dacă-aceaș muchie-a stâncii plutea de-atunci în feerie,
Era că'n zilele de toamnă a stat iubirii mărturie.
Căci fata fi căzușe dragă străinului... și dânsul fetei...
Si zi de zi veneau pe stâncă să-și potolească focul setei
De măngâieri... Curgeau vrâjite clipitele 'n noian de vremuri...
De-atâtă tainică beție ai fi simțit cum te cutremuri.

VII.

Şi într'o zi, zărindu-i manta iubitului în depărtare,
Ileana alergă 'ntr'un suflet : — „Ti-aduc o veste !” — „Veste ? Oare !“
— „Da !.. Azi, când descurcam năvodul, nu știu ce glas mi-a spus în şoaptă:
„Îl cheamă Făt-Frumos, Ileană !.. Am socotit că nu-s deșteaptă
„Si vrând să m'amăgesc, de-odată, chiar Făt-Frumos mi-ești în cale”...
Şi el o sărută pe frunte.. Pe argintatul ţarm din vale
Se închegau de pretutindeni frânturi de freamăt ne 'nțeles...
O barcă, alta, apoi alta, tăind adânc nisipul des,
Se sloboziră dintre valuri... Mochnind mijea furtuna 'n aer...
Şi vânturile buimăcîte umblau hai-hui... iar negrul caer
Ce-acoperea topazul bolței, nestăvilit se deslăna...
Şi nu ai fi ghicit : pe mare talaz lângă talaz era,
Sau iarna-și așternea nămeții ?...

Când Graur se grăbi să plece
Spre-al lor sălaș de fericire, copila îl opri : — „Nu trece
„Aşa ușor de ruga-mi... Mâine, om merge ; astăzi nu, m'ascultă !“
O, cum să nu 'mplinească 'ntocmai dorința ei, oricât de multă ?
Era o zi de despărțire, voise astfel ea, femeea...
Şi pătimăș se 'mbrățișară... Dar — blestemată clipa — aceea
Ei n'au simțit că 'mbrățișarea de-atunci era cea depe urmă,
Ei n'au știut că drumul vieții în pragul mării li se curmă,
Şi n'au gândit că poate mâine, pe a genunilor sprânceană
N'or să-și mai spună bland iubirea un Făt-Frumos și-o Cosânzeană...

VIII.

...Svâcni din temelii castelul în miez de noapte... Din înalt,
Fură ființă un balaur de flacări... Până 'n celălalt

Tărâm lovi răsbubuirea, iar înjghebarea de văpaie
 Cuprinse 'n treacăt tot castelul.. In singurateca-i odaie,
 Voinicul se trezi din somnu-i și trase 'n părți perdeaua veche...
 Când — vai — strigări de îndurerare îl podidiră în ureche,
 Și urlet și porunci și plânsă se izvodiră din furtună...
 Din sărăcitol întunerec de albe stele și de lună,
 Încet, se desfăcu făptura lui Negură; era la fel
 Ca 'n ceasul marelui umilințe, ca 'n ceasul cruntului măcel:
 Acelaș roib cu mers sălbatec, acelaș rânjet sub mustață
 Și aceeaș sabie lucindă, călău râvnirilor de viață...
 Un semn făcu trufașul rege... părea că-l chiamă... Graur, însă,
 Abia putând să țină 'n frâie infiorarea 'n pieptu-i strânsă,
 Impinse peste geam perdeua.. Era destul cât îndurase
 Batjocura vrăjmașă... spinul durerilor i se 'mplântase
 Destul în suflet... Dar zadarnic! Din cîtele de catifea
 Aceeaș înfricoșătoare icoană, 'ncet, se desprindea...
 O voce izvoră prin noapte: „Ce laș! Se sperie de moarte!
 „Și părăsindu-și luptătorii, s'ascunde 'ntr'un palat, departe
 „De sângele și chinul oștii... Ce laș! Ce laș! și vocea prinse
 Să se destrame 'n cîntu-i searbăd.. Muștrările din nou aprinse
 Topiră cugetul lui Graur... Așa mic se simțea în față
 Dușmanului ce-l învinsese!... Ș'așa nevrednic de viață
 Ce-o împărtise cu Ileana! Mult încercata lui gândire
 Se străduia cu desnădejde să scape de învinuire...
 ...Și cum incremeni pe jețu-i, îngândurat și mut de spaimă,
 Scăli pe lumea minții sale — din lanț de ani — pierdută-i faimă;
 La început o scânteere, apoi o torță, iar la urmă
 Un soare care izbăvește, când bezna gândurilor surmă ..
 Ca scos din fire, împăratul ieși pe ușa din cămară,
 Fugi în lung de coridoare, sări zăluț din scară 'n scară
 Și, sfredelit de nerăbdare, intră în grajdul din ogrădă...

IX.

Prin noapte săgeata furtuna un călăreț cu albă spadă,
 Cu capul gol, cu lungă mantă... Și calul său, scăldat în spumă,
 Glupav cu ale lui copite amesteca 'negrita humă...
 În râs nebun gonea 'mpăratul: — „Sărmane Negură — ha! — vină
 „De te încumești! Voiu să-ți mantuim trufia 'n râsvrătită tină.
 „Ba nū! Așteaptă-mă o clipă; așteaptă-mă să-mi strig vitejii:
 „Mai repede, băieți... din colburi sculați-vă și rupeți vrejii
 „Tăcerii... Negură ne cheamă!... Ha, ha!... Vârtejul vântului
 Înăbuși ciudatu-i hohot... Și ploaia pe veșmântul lui

Curgea 'n jirloie... Din țărână i se părea că se adună
 Puzderie de-arcași; în zare, şiretul craiu cu barba brună
 I se părea că îl adastă, cu-avântul retezat de teamă...
 Si mai adânc înipse 'n calu-i a pintenilor roşă-aramă.
 ...Se năpustea de pretutindeni, încăerându-se 'ntre ele,
 Tăsnirile de vânturi oarbe, suflări din duhurile rele;
 Pe 'ntinsul puștiit al mării, prinzându-și brațele spre cer,
 Se svârcoleau învolburate talazuri pline de mister;
 Din nourii vâscosi și negri ca neagra iadurilor gură
 Prin beznă despicându-și cale, scrâșniri de trăznete căzură...
 Ș' al apelor potop năprasnic deslănguit dintre tării,
 In ropot biciuia pământul...

Când semn de raze aurii

Iscă prin întuneric luna, la scumpa-i stâncă — ajunse Graur.
 Dar în prinosul de furtună, sfîlnica văpăie de-aur
 Nu dăinui decât o clipă... Si el mâna mereu, mâna...
 Sub ale calului potcoave costișa stâncii scăpăra...
 ...Si iarăși râs nebun se-aprinde: — „Sărmane Negură — ha! — vină,
 „De te încumești! Voiu să-ți mântui trufia 'n răsvrătită tină”...
 Mai mult nu izbuti să'ngăime... Din neguri șerpui lumină,
 Un tunet ii urmă, și calul, de sânge cu zăbală plină,
 Se prăbuși — ca o stafie — în sbuciumul cumplitei mări...
 ...Cu ce nesașu, o, adâncul fi înghiți!... Cu ce mișcări
 Zadarnice luptă'n mânia stârnirilor de apă, Graur!
 Din plin bolborosi vârtejul, făcându-și din ghîrlăndă laur
 De nemurire pentru Tânăr... apoi în cearcăne plăpânde
 Se descrești covoru-albastru, iar spuma se cernu prin unde..
 Tânziu, când, înspre zori, mireasa nețărmuritelor plimbări
 Iși scoase capul să și-l spele în smalțul liniștitei mări,
 Sub stâncă vremilor ferice plutea o mantă 'nsângerată...
 Si din înalturi duhul morții veghea în noaptea împăcată...
 ...Ce-a fost? Coșmarul unui suflet sau osândire de păcat?
 Dece mulțimile de valuri cerșit-au jertfă de 'mpărat?...

X.

Trei zile — au curs de-atunci... Iléana, din zori în seară'n aste zile
 Și-a așteptat înlăcrămată iubitul... Dar, ca niște file
 Prin față-i clipele trecură și el nici gând să se arate...
 — „S'a supărat că'n ziua — aceea n'am vrut să merg cu dânsul, poate!
 „Dar bine, n'a văzut potopul ce s'a deslănguit în fire?
 „N'a înțeles că-i prezisem făr'de cuvinte-a lui ivire?
 „...Sau a găsit, pesemne'n lume, vre o prințesă cu palate,

„Cu mâinile catifelate, cu rochii scumpe argintate...
 „Da... A uitat de Cosânzeana, căci Cosânzeana e săracă.
 „Obrajii ei sănt arși de soare și ea-i sortită să-și petreacă...
 „Viața 'ntr'un bordeiu de trestii... E-o roabă biata Consânzeană...
 „Iar Făt-Frumos e un netrebnic!” Și picură prin lunga-i geană
 Șirag de lacrimi... Plâns fierbinte și înecă îndurerarea...
 Domol păși pe mal... O luntre, tăind de-acurmezișul zarea,
 Sosi în zbor greoi; și'n colbul nisipului pescari săriră...
 Ea îi întâmpină uimită: — „Dece — ați venit acum? Mă miră.
 „Știam că vă întoarceți mâine”... Ci un bătrân năer rosti:
 — „Aveam și noi, Ileană taică, un împărat... Deunăzi
 „Ni l-a răpit vâltoarea mării... Acu ne ducem la palat
 „Să-i dovedim cu manta asta sfârșitul”... După ce-au plecat,
 Ileana, amușită'n chinu-i, cu mâna 'ntinsă înainte,
 Rămase dreaptă ca o stană de piatră... Urmă de cuvinte
 Nu i se pomeni pe buze, nici lacrami în firava-i pleopă...
 Doar gându-i clocotea pe frunte și ochii îi jucau pe apă...
 Când se urcă pe 'nalta muchie, era tăcută și senină.
 Întâiu privi zâmbind adâncul, apoi, părând că se închină
 Puterilor nemărginirii, șopti duios: — „De vrei, mă iartă!
 Eu te 'nsoțesc și'n veșnicie... iubirea mea nu e deșartă!”
 Și se rostogoli 'n genune: un fir de lut purtat de soartă...

XI.

De stai și astăzi sus, pe stâncă, și'n carteaz apelor citești,
 Simți printre rânduri spumegânde, fioru-aceleiași povești:
 „De mult, de mult în vremea bună, viața lor făr'de prihană
 „Si-au stins-o'n paginile mele, un Făt-Frumos și-o Cosânzeană”...

VERSURI

MOTTO:

Fărime de oglinză
Sunt stihurile mele;
Căci ele
S'en... cumetă să prinde
Răsfînta nesfârșire
Din fire!

Marea

De mii de ani
Se tot alungă
Din larg, albăstre valuri...
De mii de ani
Se sbat s'ajungă
Cu frunțile la maluri...

Aceleasi mări
Pe veci de veci
Lucind peste cristaluri,
Ingroapă 'n zări
Trecuturi reci
Si 'nalță idealuri...

Svon primăvăratec

Din a cerurilor limpezime,
Blîndă și albastră ca un lac,
Plinătatea focului de aur
Varsă în posacul meu cerdac,
Si 'n grădina-mi ce se investmântă
Cu-ale primăverii sfinte străie,
Spicuri de lucie lumină,
Nevăzute rîuri de văpăie.

E toamnă

E toamnă cu adevarat:
O zi cu vînt și soare.
Copacii, azi, și-au aruncat
Coroana la picioare.
O adiere trece lin
Prin ramuri despuiate,
Lăsînd în urmă un suspin
De grea singurătate.

Zori de iarnă

Liniștea și-a întins mantaua
Dincolo de zări;
Umbrele încheagă neaua
'N albe frământări.
Zorile spumoase 'mbrăcă
Si pământ și cer,
Vin, sărind din cracă 'n cracă,
luți fiori de ger.

Amurg

Peste dealuri și câmpii
Curge roș de sînge.
Printre lanuri aurii
Tristă, ziua plânge,
Se 'mpletește în pără-i sfînt
Razele de soare,
Plînsul ei îmi pare-un cînt
De privighetoare.

In noapte

Clocotă apa afară, prin beznă...
Urlă zirloaiele amețitor...
Bălțile pline sănt pînă la gleznă,
Stelele cerului mor printre nori.
Bolta se crapă 'n răstimpuri, și aruncă
Sfîrteca-toare săgeți de văpăi;
Tunete aspre vin, ca o poruncă,
Să le 'nsotească spre piscuri și văi.
Si întunericul soarbe în larmă
Nemărginirea cu stinse scîntei,
Unde tăcerea de ploaie se sfarmă,
Si se înecă în plesnetul ei.

Ploaia

Se prăvale 'n guri de stresini
Murmur sec de rece ploaie;
Sub mărunta biciuire
Vîrful plopilor se 'ndoiae
Din înalt, străbat văzduhul
Stropii limpezi, rînduri-rînduri,
Ca în negurile soartei
Scînteierile de gînduri.

Cimitirul

Tristețea 'n cimitirul mut
O cîntă clopotul cuminte
Si-o poartă lin printre morminte,
Zefirul dulce, nevăzut.
... Si totul pare mohorit
In liniștea ce-a coborit
Din chiparoși, peste cărare,
Cu aripi negre de 'nserrare...

De câte ori...

De câte ori te văd plutind
Prin vălul serilor senine
— Purtind iubirea mea cu tine —
O, simt atunci că mi se-aprind
In piept dorințele pribegie,
Iar gându-mi cată să alerge
In drum trecutului de-argint.

Sfioasă, când începi să crești
In haina nopții fumurie,
Imi pari un vis în care 'nvie
— Prin vremi — crăiasa din povești.
Cînd treci, apoi, pe lângă mine,
Sorb din privirile-ți blajine
Parfumul lumilor cerești.

Și, depărtîndu-te ușor,
Verși peste sînu-ți de fecioară
Străfulgerarea-astă de rară
A părului neascultător;
Iar ochii-ți — ca speranța verzi —
Ti-i urmăresc pînă te pierzi
In adîncimea serilor...

Vino !

Vino, înger scump, cu mine,
Vino, pe cărări străine.
Amîndoi să pribegim,
Si în pacea înserrării
— Pradă farmecului mării —
Pătimăș să ne iubim.

Vino, să-l sorbim cu sete,
Cînd voi-va să ne'mbete
Vîntul de miresme plin
Si pornind cu-a lui suflare
Spre necunoscuta zare,
Să uităm lumescul chin.

Vin ! a steleler cunună
Mii de basme să ne spună
Din albastrul paradis
Si a noastră 'mbrătișare,
Cu sfieala ei de floare,
Să ne-o 'nyălue în vis.

Vino, să 'mpletești pe maluri
Sbuciumările de valuri
Cu gingăsele-ți cîntări,
Iară eu prin întuneric
Să încerc ca să îți ferec
Buzele cu sărutări.

Vino, apoi să pătrundem
— Dorul ca să ni-l ascundem —
In al crîngului desis,
Unde tremură în noapte
Ale riurilor șoapte
Pe sub bolți de tușăris.

Vino... părăsind pădurea,
Să plecăm pe țarm, aiurea,
Insoțiti de Cupidon,
Iar cărarea, dulce zină,
Nesfîrșită să rămînă
In alintătoru-i svon...

Cîntec

Dunăre scumpă
 Cu-albastrele-ji unde,
 Doru-mi fierbinte
 Ce'n piept mi s'ascunde,
 Du-mi-l departe
 Spre creste de valuri,
 Du-mi-l iubitei
 Ce-asteaptă pe maluri...
 Haide, mi-l smulge
 Din inima-mi frintă
 Cu a ta vrajă
 Tăcută și sfintă,
 Și, pe covorul
 Lucioaselor ape
 Lasă-l la vale
 In voie să scape...
 Mînă-l într'ună
 Pe lîngă ostroave,
 — Cu repezimea-ji
 Cu care mîni nave,
 Scaldă-l în umbră
 De sălcii pletoase,
 Despăna-l iute
 Prin ierburi sfioase,
 Și, cînd, în mare
 Cu spuma-argintie
 Amesteca-vei
 A ta feerie,
 Svirle frumoasei
 — Spre-aducere-aminte —
 Doru-mi fierbinte...

Cel dintiui sărut...

Din cea dintiui privire, ieri, svînci
 Fiorul tăinuștei îndrăgiri;
 Din tainele îndrăgirii se urzi
 Covor de visuri și nădăjduiri...
 Iar azi, din sfinte visuri s'a născut
 — Prinos de farmec—cel dintiui sărut...

O dă...

Poetului Gr. Șilceanu, autorul
 minunatului „Poem al Cre-
 aținușii”.

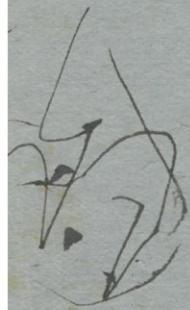
Din firea-ți plămădită în cântarea
 Nemărginîtei frământări de valuri,
 Tișnit-a aurul comoarei tale
 De visuri, cugetări și idealuri...

Prințând dumnezeirea'n cingătoarea
 Suavă-a măestrului tău vers,
 In slove deșteptând pierduta viață
 A vremurilor bătrîne ce s'au șters
 Și'n rînduri ferecate cu lăcate
 De rime sbuciumfnde, tu plîngînd
 Durerea și nimicnicia lumii,
 Din trepte de simîre și de gînd
 Pe veci o binecuvîntată scară
 Ti-ai făurit spre culmile parnase,
 Și-ai înălțat din pulbere cu tine,
 Atîtea minți în pulbere râmase!

Fii preamărit de mândra tinerețe,
 O, Heruvim ce vii să torni lumină
 In bezna noptilor, în care frații,
 — Scăldăți în singe—lulului se 'nchină...
 Si in răboju nemuririi noastre,
 Râmși, cu albe — aripi de biruință :
 Acelaș blînd Arhanghel de-altădată,
 Indrumător de-avînturi și credință !

Infrățire

Ascult cum urlă asprul vînt
 In vuete 'nspăimîntătoare
 Și simt că gîndurile-mi sunt
 Cu vîntul asemănătoare...
 O clipă plînge amortit
 De chinul sborului săbatec,
 Părindu-mi că s'a înfrățit
 Cu-al vrerii mele glas tomnatec...
 Apoi, vîrtej de cînt și slavă
 Nălănd în poalele de cer,
 Imi fură aripa-i firavă
 Intregul viselor mister...

PREȚUL LEI 50